

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρ. 12.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 15.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδακτικοῖς
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Γα-
χυδρομείων ἐν τῇ ἡμετέρῃ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησικῶν Προξένους καὶ
τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ
ἐκδοτοῦ.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Παναζῆ
καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ, καὶ
διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα δο-
σολογία αὐτῆν ἀφορῶσα.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελιῶν
λεπτ. 15 ὁ στίχος.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγιγνώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.

Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος

Ἀθήνησι, τῇ 13 Φεβρουαρίου 1854.

Ἀσμένως ἀνέγνωμεν εἰς τὴν Ἀμάλθειαν, σπουδαίαν τῆς Σμύρνης ἐφη-
μερίδα, καὶ ἀγγελίαν τοῦ διδασκάλου Κυρίου Σαβαΐδου περὶ ἐκδόσεως ὑπ'
αὐτοῦ συναχθέντος Λεξικοῦ τῶν φυτῶν, καὶ ἄρθρον περὶ ἀμπέλου ἐξ
αὐτοῦ εἰς δεῖγμα τῶν μελλόντων συνδρομητῶν· δημοσιεύοντες καὶ ἡ-
μεῖς τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐμολογοῦμεν ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Κ. Σαβαΐδου ἔ-
σεται λίαν χρήσιμον καὶ ψυχαγωγικὸν ἅμα τοῖς μὴ τὰ πάντα ἐπι-
πολαίως διερχομένοις. Ἰδοὺ τοῦτο.

Ἄρ. λέξεως 85 ἐν τῷ γράμματι Α.

Ἄμπελος ἡμερος (ἡ) ἢ καὶ οἰνάμπελος καλουμένη πρὸς διαφο-
ρὰν τῆς ἀγρίας, λευκῆς, καὶ κισσαμπέλου, κοινότερον δὲ κλήμα. Θά-
μνος γνωστός, χρόνιος, κληματοειδῆ ἔχον καυλὸν, ὅστις μὴ κοπτόμενος,
ἀναδενδρὰς καλεῖται, κοπτόμενος δὲ, πλείονα ἐκβλαστάνει κλήματα ἐκ
τοῦ αὐτοῦ πρέμνου, ὅπερ κούτσουρον καὶ κρούβελον ὑπὸ τῶν χωρικῶν
καλεῖται. Ἡ ἀμπέλος, κατὰ τοὺς ἱστορικούς, μετεφυτεύθη τὸ πρῶτον ἐκ
τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅθεν διεβιβάσθη εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐκεῖθεν
δὲ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην ἐπὶ χωρῶν ἐντὸς τῶν 50 μοιρῶν γεωγραφικοῦ
πλάτους κειμένων. Οἱ ἀρχαῖοι, κατὰ τὸν Διόδωρον, ἐφευρετὴν τῆς ἀμ-
πελοφυτείας καὶ οἰνοποιίας ἐπίστευον τὸν Ὀσίριν ἢ Διόνυσον. « Εὐρε-
τὴν δ' αὐτὸν γενέσθαι, φασί, τῆς ἀμπέλου περὶ τὴν Νύσσην, καὶ τὴν
ἐργασίαν τοῦ ταύτης καρποῦ προσηπνοῦσαντα πρῶτον οἶνον χρῆσασθαι,
καὶ διδάξαι τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τὴν τε φυτείαν τῆς ἀμπέλου, καὶ
τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου, καὶ τὴν συγκομιδὴν αὐτοῦ καὶ τήρησιν. » (Δ'.
Β. Α'. Κεφ. 15). Καὶ ἀλλαγῶν δὲ (εἰς Β. Δ'. Κ. 2) « Τραφέντα
δ' αὐτὴν ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἐν τῇ Νύσση φασὶν εὐρετὴν τοῦ οἴνου γενέσθαι,
καὶ τὴν φυτείαν διδάξαι τῆς ἀμπέλου τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπιόντα δὲ σχε-
δὸν πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, πολλὴν χώραν ἐξημερῶσαι καὶ διὰ τοῦτο
τυχεῖν παρὰ πᾶσι μεγίστων τιμῶν. »

Καὶ τοὶ δὲ ἐφευρετὴν τῆς ἀμπέλου τὸν Διόνυσον πιστεύοντες, πολλοὶ
μὲν τοὶ πρὸ αὐτοῦ φυτῆσαι πρῶτον εἰρήκασιν· ὅθεν οἱ μὲν ἐν Χίῳ, οἱ
δὲ ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἄλλοι ἀλλαγῶν καὶ οὐδὲν θαυμαστόν. Τῶν γὰρ πα-
λαιῶν σπανίως κοινωνούντων ἀλλήλοις, καὶ ἀγνωστομένης τῆς παρ' ἐτέ-
ροις προλαβοῦσης χρήσεως τῶν πραγμάτων, πρῶτοι ἕκαστοι εὐρεῖν αὐ-
τὰ ἐνόμισαν.

Παρ' ὀμῆρω δύο μόνον ἐκ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν παλυστάφυλοι κα-
λοῦνται· ἡ Ἄρνη καὶ ἡ Ἰστίανα, πόλις Εὐβοϊκῆ.

« Οὔτε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οὔτε Μίδειαν. »

καὶ

α Χαλκίδα τ' Ἑρέτριάν τε, πολυστάφυλον θ' Ἰστίαναν. »

Οὐ μόνον δὲ ἡ Ἰστίανα, ἀλλὰ καὶ ἅπαντα ἡ Εὐβοία ὡς εὐάμπελος
παρὰ πολλῶν ἐφημίζεται· ὅθεν καὶ παρὰ Θεόφραντῳ « Εὐβοίας ἀμπέλ-
ον πεδίον »

Ὁ καρπὸς τῆς ἀμπέλου παρ' ἡμῖν μὲν σταφυλῆ, παρὰ δὲ τοῖς ἀρ-
χαίοις καὶ σταφυλῆ καὶ βότρως ἐκαλεῖτο, ὡς ἡ παρ' Ἀνακρέοντι ἐπι-
λήνιος ὠδή.

Τὸν μελανόχρωτον βότρυν
Ταλάροις φέρουσιν ἄνδρες
Μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων.
Κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
Μόνον ἄρσενες πατοῦσι
Σταφυλῆν, λύοντες οἶνον.

Ἐκαστον δὲ εἶδος σταφυλῆς καὶ διαφύως καλεῖται καὶ παρὰ μὲν
τῶν ἀρχαίων τὰ διασωθέντα σταφυλῶν ὀνόματα εἰσι τὰ ἑξῆς. Ἑλαι-
σάμαξις, οἱ δὲ ἀμαξίς καὶ ἀμάμαξις ταύτην δὲ ἀναδενδρὰδος ἀμπέλου
σταφυλῆν εἶναι ὁ Ἡσύχιος λέγει. Φοινικεὺς ἀβλάνος, Κρητικῆ, Μελι-
νῶς, Μεθυσίας ἢ μεθύσιον, Χαϊρενῶς, Φησίαι ἢ Ψυθία, Κρήσσα, Σύ-
ρα, Ῥοδία, Λιθυσσῶ, ἡ Λίβυσσα, Πράμνειος καὶ Ἀπράμνειος, ἐξ ἧς ὁ
πράμνειος οἶνος· ἐκαλεῖτο δὲ ἀπὸ Πραμνείας ἀμπέλου ἐν Θράκῃ γίνο-
μένης παρὰ τὴν καλουμένην Πραμνίαν πέτραν Ἀλωπεκίως, Κορώνε-

ως, Λημνία, Βιβλία καὶ Βιβλία, Περμηρίς, Πετραία, Σαμία, Σωχίς ἢ
καὶ Αἰγυπτία καλουμένη, Τορνία, Νικοστρατία, Χαρόνη, Περγαία,
Τορωναία, ἡ Τορνία, καὶ ἡ παρὰ Στράβωνος Καρμανία καλουμένη. Τὰ
δὲ παρ' ἡμῖν γνωστά εἰσι, τὸ Ῥοζακί, τὸ Ἀγίγαρτον ἢ Ἀσπερμον, ἐξ
οὔ ἢ καλουμένη Σουλτανίνα, τὸ Μοσχάτον, τὸ Πελοποννησιακὸν ἢ Φλέ-
ρι, τὸ Κορινθιακὸν ἢ Κουραντί, τὸ Τήνιον, ἐξ οὔ ὁ καλούμενος Μομε-
βασιά οἶνος, τὸ λευκὸν τῆς Θήρας, τὸ Τσαοῦσι τῆς Χρυσουπόλεως, τὸ
λευκὸν καὶ μέλαν Ἀετονύχι, τὸ πρῶτον μέλαν, τὸ Ἀθηναϊκὸν Σιρίκι
(ἴσως τὸ ἄνω μνημονευθὲν Σύρα) καὶ ὁ Ῥοδίτης, τὸ Καρυστινόν, τὸ
Ἐπτάκοιλον, ὁ Ἑρικαρῶς ἢ μαῦρον μεγαλόρρογον, ἡ οἰνοσταφυλῆ ἢ
μαῦρον ἀραιόρρογον, τὸ Τουμάκι ἢ πυκνόρρογον συνεσφιγμένον, τὸ
Βεγλέρι, Κλαζομένιον, ἐρυθρὸν, τὸ λευκὸν ὅπερ καὶ Σήπι καὶ αὐγου-
λάτον καλεῖται, τὸ μέλαν ἢ Χερμῆς ὑπὸ τῶν Κλαζομένων καλούμενον.
Τοῦτο δὲ τὸ εἶδος, τὸ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος Καρμανία καλούμενον, φαίνε-
ται εἶναι ἀπὸ Καρμανίας, Ἀσιατικῆς παρὰ τὴν Περσίαν χώρας, περὶ
ἧς ἱστορεῖ ὁ Στράβων λέγων· « Γεώργια δ' ἔχει παραπλήσια τῆς Περ-
σικῆς τάτε ἄλλα, καὶ ἄμπελον. Ταύτης δὲ ἡ Καρμανία λεγομένη παρ'
ἡμῖν, καὶ δίπηχυν ἔχει πολλάκις τὸν βότρυν, πυκνόρρογόν τε ὄντα καὶ
μεγαλόρρογον, ἢν εἰκὸς ἐκεῖ εὐερονσετέραν ἔχειν. » (Στρα. Β 15, Κ. 2).
Ἐκ τῶν ἀναμνησθέντων δὲ τούτων σταφυλῆς εἰδῶν, καὶ ἄλλων ὅσα
συντομίας περὶ αὐτῶν χάριν, τὰ μὲν εἰς οἰνοποιεῖν μόνον εἰσι χρίσι-
μα, τὰ δὲ καὶ πρὸς σταφιδοποιεῖν.

Καλεῖται ἡ ἀμπέλος παρὰ ποιηταῖς Ἡμερῆς, Δασεία, Εὐπέταλος,
Γλυκῆκαρπος, Ἀγρία· Οἰνοδότειρα, Ἀνθεμόεσσα, Βοτρυόποις, Σύσκιος,
Ἠδέα, Φιλορόφωξ, Βακχεῖα, Πολύβοτρως, Πανσίλυπος, Εὐβοτρως, Κο-
μῶσα, κ.τ.λ. Τῆς ἀμπέλου οὐχὶ μόνον ὁ καρπὸς πολλὰς παρεχει τοῖς
ἀνθρώποις ὠφελείας, ἀλλὰ καὶ τὰ φύλλα (οἶνατρα παρὰ τῶν ἀρχαίων
καλούμενα), καὶ τὰ κλήματα καὶ οἱ ἔλικες εἰς ἰατρικὰς καὶ οἰκονομι-
κὰς χρήσεις λαμβάνονται. « Τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου (λέγει ὁ Διοσκο-
ρίδης) ψυκτικὴν ἔχει δύναμιν, ὅθεν τοῖς κεφαλαλοῦσι δοκοῦσι βοηθεῖν
ὅξει βαπτόμενα καὶ τῷ μετώπῳ καὶ τοῖς κροτάφοις ἐπιτιθίμενα. Τῶν
δὲ τῆς ἀμπέλου ἑλικῶν τὸ ἀπόβρογμα τὰς κισσώσας ὠφελεῖ. » Διὰ
τῶν κλημάτων τῆς ἀμπέλου, ἱστορεῖ ὁ Πλούταρχος, οἱ Ῥωμαῖοι ἑκα-
τοντάρχαι ἐκόλαζον τοὺς ἀμαρτήσαντας καὶ πληγῶν δεομένους· παρ'
ἡμῖν δὲ τὰ τῆς ἀμπέλου κλήματα εἰς τὴν τῆς πυρίτιδος κατασκευὴν εἰσι
χρήσιμα, διὰ τὴν λεπτότητα τῶν αὐτῶν ἀνθράκων. Ἡ ἀμπέλος πολ-
λαπλασιάζεται μὲν ἐκ τοῦ κλήματος αὐτῆς, καρποφορεῖ δὲ μετὰ τρι-
ετίας, καθ' ἕκαστον δ' ἔτος κλαδεύεται. Ἡ δὲ τὰς ἀμπέλους περιέχου-
σα γῆ ἀμπελῶν μὲν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἀμπέλιον δὲ παρ' ἡμῖν καλεῖ-
ται. Καὶ εἰ μὲν ἡ ἀμπέλος κατὰ στίχους ἦν πεφυτευμένη στείχας ἐ-
καλεῖτο, εἰ δὲ εἰκῆ καὶ ἀτάκτως ξυστάς. Αἱ σταφυλαὶ διακροῦσι μί-
χρως ἕαρος, ὅπως δὲ διαμείνωσιν ἀσηπτοὶ οἱ ἀρχαῖοι ταῦτα παρήγ-
γελλον.

« Σταφυλῆς, τὰς εἰς ἀπόθεσιν τοῦ χειμῶνος συναγομένης, ἀποτέ-
μνει χρῆν εὐδικνοῦ ὄντος τοῦ ἀέρος, περὶ τετάρτην ὥραν τῆς ἡμέρας,
ἢ δὴ ἀνεφυγμένων τῶν δρόσων. Ἐπιμελητέον δὲ τοῦ πάσας τὰς ῥάγας
ὑγιεῖς εἶναι, διὰ τε τοῦτο καὶ ἀξιώτατον δρέπκων τὴν τέμνοντα ἔχειν
χρῆν, ὥστε ῥαδίως τὴν τομὴν γίνεσθαι καὶ μὴ βιαία· διὲ δὲ ἀκα-
ζούσας τέμνειν τὰς σταφυλὰς καὶ μήτε ὠμοτέρας, μήτε πρὸς βραχὺ
παρηβύκνιαι· δεῖ δὲ ἕκαστου βότρου τὴν τομὴν εἰς πῖσσαν, διαλυθεῖ-
σαν πυρὶ, ἐμβάπτειν. Ἐπὶ ὀλόκληρον δὲ μένει τὸν ἐνιαυτὸν ἡ σταφυλῆ,
εἰάν ὀλίγω ταχύτερον τρυγηθεῖσα ὕδατι θερμῷ ἔχοντι στυπτηρίαν ἐμ-
βρέξας εὐθείως αὐτὴν ἀρπάσῃ. »

Ἄμπελος παρὰ μὲν τῷ Δαυίδ ὁ Ἰσραηλιτικὸς ὀνομάζεται λαῖς·
« Ὡς ἀμπελον ἐξήρας ἐξ Αἰγύπτου ». Ἐν δὲ τοῖς ἱεροῖς εὐαγγελίοις
ἀμπελον ὁ Κύριος ἡμῶν ἑαυτὸν καλεῖ, κλήματα δὲ τοὺς μαθητὰς αὐ-
τοῦ, ὅθεν καὶ οἱ ἐν γάμῳ στέφανοι ἐκ τοῦ κλήματος τῆς ἀμπέλου κατὰ
συνήθειαν ἐγίνοντο.

Σ. Σ. Τὴν ἀγγελίαν τοῦ Κυρίου Σαβαΐδου θέλωμεν δημοσιεύσει διὰ
τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

φαν θύσαν τ'ν θάνατον προξενούν. Πρό τινων ἐτῶν κλέπται τινές ἐδη-
λητηρίασαν οὕτως ὑλόκληρον οἰκογένειαν. Προτιμῶσι δὲ γενικῶς οἱ κλέ-
πται τὰ παιδία τῶν πτωχῶν κλάσεων, καθότι ἡ ἀπώλεια αὐτῶν διε-
γείρει πάντοτε ἤττονας ἐρέτας ἢ ἡ τῶν παιδίων εὐπόρων οὐχ' ἤττον ὀ-
μως εἰσὶ καὶ ταῦτα ἐκ τεθειμένα εἰς τοὺς κινδύνους τούτους, ἕνεκα τῶν
πολυτίμων λίθων, τῶν περιδερμάτων, ψελλίων, δακτυλίων καὶ ἄλλων κό-
σμων, οὓς φέρουσιν εἰς τὸν τράχηλον, τὴν ῥίνα, τοὺς βραχίονας, τὰς κνή-
μας καὶ τοὺς τῶν ποδῶν δακτύλους.

Εἰς τῶν μεγάλων κινδύνων, εἰς οὓς ὑπόκεινται προσέτι τὰ παιδία ἐν
Ἰνδία, εἶνε ἡ θυσία αὐτῶν ἐπὶ τῶν βωμῶν τῆς θεᾶς Καλέας, τὸ
πνεῦμα τοῦ κακοῦ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν μυθολογίαν. — Τὸ 1831 νεανίας
τις ποιμὴν, φυλάττων τὸ ποιμνιον αὐτοῦ, πλησίον χωρίου ἐπὶ τῶν ὀ-
ρίων τῆς ἐπαρχίας Ζυντέας κειμένου, εἶδεν ἐπιδραμόντας ἐπ' αὐτοῦ τινὰς
καὶ ἐπιστομίσαι αὐτὸν βουλομέους. Ὁ νεανίας ἐξέβαλε κραυγὰς, τῶν
δὲ κασιγῶν τοῦ χωρίου πρὸς βοήθειαν προσελθόντων, οἱ κακοποιοὶ συνε-
λήφθησαν ὑπ' αὐτῶν καὶ ἀπήχθησαν ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντος· τότε εἰς αὐ-
τῶν εἶπεν ὅτι ὁ γαμβρὸς τοῦ ἄρχοντος (rajah) τῆς Ζυντέας εἶχε δικ-
τάζει αὐτοὺς νὰ καταλάβωσι παιδίον τι, ὅπως προσενηθῆ θυσία εἰς τὴν
θεῖν Καλέαν, ἵνα αὕτη καταστήσῃ γόνιμον τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. — Ἡ θεὰ
Καλέα διεγείρει πάντοτε τὸ δεισιδαίμον τῶν Ἰνδῶν πνεῦμα· ταύτην
πάντοτε ἐπικαλοῦνται κατὰ τὰς δημοσίας συμφορὰς καὶ τὰς ἐπιδημίας.
Ἄντι νὰ μεταχειρίζονται τὰ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν προγραφόμενα αὐτοῖς ἰα-
τρικὰ, σφάζουσι ζῶα ἐπὶ τῶν βωμῶν τῆς Καλέας· διὰ τοῦτο φυβούμεθα
μὴ, καίτοι ἐπαγρυπνούσης τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, τὸ αἷμα ἀνθρω-
πίνων θυμάτων βέρῃ ἐτι καὶ νῦν ἐπὶ τῶν βωμῶν τῆς μουσαρᾶς ταύτης θεᾶς.

(Μετ. Α. Σ. Β.)

Ὅλιγα περὶ Καππαδοκίας

(Συνέχεια· ἰδ. ἀρ. 66.)

Ἡ Μικρὰ Ἀρμενία δὲν περιελκυσθέντο ἀρχῆθεν ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ ἐπαρ-
χίᾳ τῆς Καππαδοκίας, ἥς τὰ ὅρια περιγράφει ὁ Στράβων. Ὁ Πτολε-
μαῖος (σ. 7) περιλαμβάνει ἐν τῇ Μικρῇ Ἀρμενίᾳ τὴν Μελιτηνὴν καὶ τὴν
Καταονίαν. Τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν ὁ μὲν Καλιγούλας ἔδωκε (38 μ. Χ.)
τῷ Κότυι· ὁ δὲ Νέρων (54 μ. Χ.) τῷ Ἀριστοβούλῳ. Πότε δὲ μετὰ
ταῦτα συμπεριελήφθη ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ ἀγνωστὸν ἐστὶ· τινὲς μὲν λέ-
γουσιν ὑπὸ τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, ἄλλοι δὲ ὑπὸ ἄλλων βραδύτερον μέχρι
τοῦ Τραϊανοῦ. Ἡ παραχώρησις αὐτῆς εἰς τὴν Καππαδοκίαν κατέστη ἀ-
ναγκαστικὴ ἕνεκα τῆς θέσεως αὐτῆς, κειμένης πρὸς τὰ βορειοανατολικά
μεθόρια τῆς Κοππαδοκίας καὶ πρὸς ἑω τοῦ Εὐφράτου καὶ μέγα συνε-
λοῦσης εἰς ἀσφάλειαν αὐτῆς. Τὸν ἐλάχιστον ἀριθμὸν τῶν τῆς Καππα-
δοκίας πόλεων ἠῤῥησεν ὁ Αὐτοκράτωρ Κλαύδιος διὰ τῆς ἐν Γαρσαυρί-
τη οἰκδομηθείσης πόλεως Ἀρχελείδος, πλησίον τῶν δυσμικῶν ὁρίων
τῆς Καππαδοκίας, καὶ ὁ Μάρκος Αὐρήλιος διὰ τῆς κατὰ τὰ νοτιοδυτικὰ
μέρη αὐτῆς Φαυστινοπόλεως, εἰς τιμὴν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ οὕτω
κληθείσης.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Πληνίου διαίρεσις τῆς Καππαδοκίας διαφέρει τῆς τοῦ
Στράβωνος· ἀγνοεῖται δὲ ἂν περιγραφή οὗτος τὴν Καππαδοκίαν ὡς Ῥω-
μαϊκὴν ἐπαρχίαν ἢ οὐ· ὀρθῶς δὲ τίθησι τὴν Μελιτηνὴν ἀπέναντι τῆς Μι-
κρᾶς Ἀρμενίας· καὶ τὴν Καταονίαν ὡς ὅμορον τῇ Κομμαγενῇ κτλ. περὶ
ὧν ἰδ. Πλιν. vi. 5. Κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφέα ἢ μὲν Γορσαυρίτης, ἢ
Σαργαραυσηνὴ καὶ ἢ Κομμανηνὴ ἦσαν ὄροι τῆς Φρυγίας, ἢ δὲ Μαρ-
μυνη τῆς Γαλατίας, ἐνθα ὁ ποταμὸς Καππαδόξ χωρίζει τοὺς Γαλάτας
τῶν Καππαδόκων, ἀπὸ τούτου οὕτω κληθέντων, Λευκοσύρων πρότερον
ὀνομαζομένων, ὅπερ οὐ συνάδει ταῖς ἄλλων γνώμαις.

Ἡ Καππαδοκία τοῦ Πτολεμαίου, περιλαμβάνοντος ἐν αὐτῇ χώρας
ἀποκλειομένης ὑπὸ τοῦ Στράβωνος, ἐστὶν εὐρυχωροτέρα τῆς κυρίως
Καππαδοκίας (ἰδ. Πτολ. Ζ' 4). Ὁ Στράβων λέγει· ὅτι ἡ Καππαδοκία
νοτιωτέρα οὖσα τοῦ Πόντου, ψυχροτέρα ἐστίν, ἢ δὲ χώρα, ἣν Βαγαδα-
ονίαν ὀνομάζει, ἢ νοτιωτάτη πικρῶν τῶν τῆς Καππαδοκίας, τῷ Ταύρῳ
ὑποπεπτωκυῖα, καὶ περ πεδιάς οὖσα μάλιστα τῶν καρπίμων τι φέρει δέν-
δρων, προσθέτει δὲ ὅτι ὀναγροβότος (ἢ κατ' ἄλλην γραφὴν ἀγρόβότος)
ἐστὶν ὡς καὶ ἡ πολλὴ τῆς ἄλλης Καππαδοκίας χώρα κτλ. (Στραβ. ΙΒ.
539). Τὸ μὴ ὑπὸ τοῦ Ἄλως διαβρεχόμενον μέρος τῆς τοῦ Στράβωνος
Καππαδοκίας εἰς δύο φυσικῶς διήρηται χώρας, ὧν ἡ μὲν, δυσμικῶς

καὶ νοτιοδυτικῶς τῆς Καισαρείας κειμένη, ἀνήκει εἰς τὸ ὄροπέδιον τῆς
Λυκαονίας καὶ τῆς Φρυγίας, ἢ δὲ, περιλαμβάνουσα τὴν πρὸς ἑω καὶ με-
σημβρίαν τῆς Καισαρείας χώραν, ἀνήκει εἰς τὴν κοιλάδα τῶν ποταμῶν
Πυράμου καὶ Σάρου βεῖντων διὰ τῶν συναγκεισμάτων τοῦ Ταύρου, καὶ
διεκπαρευομένων πρὸς τὰ τῶν Κιλικίων πεδία καὶ τὸ ὑποκείμενον
πέλαγος.

Ἡ Καππαδοκία σπανίζουσα δασῶν ἦν ἀγαθὴ εἰς πορρωγῶν καρπῶν,
καὶ πρὸ πάντων σίτου, καὶ βοσκημάτων παντοδαπῶν. Περὶ τῶν μεταλ-
λικῶν προϊόντων τῆς Καππαδοκίας ὡς καὶ περὶ τῶν ἀνωτέρω μνησθέν-
των ἰδ. Στραβ. ΙΒ. 3 ἢ σελ. 539.

Περὶ τῶν πόλεων τῆς Καππαδοκίας καὶ περὶ τῶν βασιλέων αὐ-
τῆς ἰδίως ἐιτεθήσονται προσεχῶς ὀλίγα τινὰ ἔτι, ἅπερ ἡ α-
νισάμεθα ἐκ προχείρων καὶ εὐπορίστων ἡμῖν βοηθημάτων, περὶ ὧν
γενήσεται ἐκεῖ λόγος.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐξ Ἀστακοῦ τῆς 7 τρέχοντος. Οἱ Χριστιανοί, περὶ τοὺς 1500, ἐ-
πανελθόντες κατὰ τῆς Ἄρτης συνεκρότησαν μάχην πεισματώδη καὶ αἰ-
ματηρὰν, καθ' ἣν ἐφονεύθησαν ἐκ τῶν ἡμετέρων περὶ τοὺς 70, ἐκ δὲ
τῶν Τούρκων δὲν εἶναι γνωστὸν πόσοι. Οἱ Χριστιανοὶ ἔγειναν κύριοι
ὅλης τῆς πόλεως.

— Τὴν 9 τοῦ Φεβρουαρίου ἐμελλαν νὰ ἐπιβιβασθῶσι 8—10 χιλ. ἄγ-
γλων διὰ τὴν Μελίτην ἤτοι τρία τάγματα τῆς φρουρᾶς καὶ ἕξ συντάγ-
ματα μὲ πυροβολικὸν καὶ ἰππικόν.

— Τηλεγραφικὴ εἰδησις ἐκ Λονδίνου τῆς 11 Φεβρ. ἀναφέρει τὰ ἑξῆς.
Εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων ὁ Λόρδος Ἀβερδὴν εἶπεν ὅτι ὁ πόλεμος δὲν
εἶναι ἀφευκτος, καὶ ὅτι ἀκόμη δὲν ἔχασε τὴν ἐλπίδα τῆς διατηρήσεως
τῆς εἰρήνης· μολαταῦτα ἡ κυβερνήσις θέλει ἐξακολουθήσει δραστηρίως
τὰς πολεμικὰς προπαρασκευὰς. Ὁ Λόρδος Βωμόντ τὸν ἠρώτησεν ἂν ἐ-
πεχειρήθῃ κάμμία διαπραγματεύσις πρὸς κατόρθωσιν τῆς εἰρήνης; ὄχι,
βεβαίως ἀπεκρίθη ὁ ὑπουργός· τὰ πλοῖα εἶναι ἐτοιμα διὰ νὰ μεταφέ-
ρωσι 10 χιλ. ἀνδρῶν εἰς Μελίτην ἢ ἐκστρατεία ἡμπορεῖ σημαντικῶς
ν' αὐξήσῃ.

— Εἰδήσεις ἐκ Γαλλίας ἀναφέρουν ὅτι τὴν 21 ἢ τὴν 22 Φεβρουαρίου
ἐπιβιβάσθη καὶ ἐκεῖθεν στρατὸς διὰ τὴν Ἀνατολήν.

— Λέγεται ὅτι μεταξὺ Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Βελγίου συνωμολογήθη
συμμαχία, καθ' ἣν ἐν περιπτώσει πολέμου ὑποχρεοῦται τὸ Βέλγιον νὰ
προσφέρῃ 12,000 στρατοῦ.

— Ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου τίποτε νεώτερον ὀριστικὸν εἰμὴ ὅτι
ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἐνεδυναμόνοντο εἰς Καλαφάτι καὶ ἐθεωρεῖτο προσεχῆς
ἡ ὀριστικὴ μάχη. Τὴν 1 Φεβρ. ἐπιστεῦετο εἰς Γαλατία ὅτι οἱ Ῥῶσοι
ἤθελαν διαβῆ τὸν Δούναβιν. Μεταξὺ Γαλατσίου καὶ Ἰβραήλας ἀκούονται
καθημερινῶς καινοοβολισμοί. Τὴν 29 Ἰανουαρίου ἰδ Ῥωσικὸν πυροβο-
λικὸν ἐστάλη ἀπὸ Ἰσμαήλ εἰς Τούλτσαν, καὶ μετὰ πολυῶρον μάχην ἐ-
πέφερε σημαντικὰς βλάβας εἰς τὰ ἐκεῖ ὑπὸ τῶν τούρκων ἐγεγερθέντα και-
νοστάσια. Εἰς διάφορα μέρη οἱ Τούρκοι διέβαιναν τὸν Δούναβιν, καὶ πάλιν
ἐπανήρχοντο εἰς τὴν δεξιάν ὄχθην. (Ἐκ τοῦ Πανελληνίου.)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ. Ἀπεθίωσε χθὲς ὁ Γερουσιαστὴς Σ. Θεοχαρόπουλος, ὁ
τελευταῖος ἀπὸ τοῦδε ἐπιζήσας τῶν εἰς Ἄγιαν Λαύραν κατὰ τὸ 1821
συνελθόντων καὶ κηρυχθέντων τὸν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγῶνα. Ἡ
κηδεῖα αὐτοῦ ἔγινε χθὲς μὲ ὅλας τὰς εἰς τὸν βαθμὸν του ἀνθικούσας τιμὰς.

Πληροφοροῦμαι ὅτι κύριοι τινες διαδίδουσιν, ἀγνοῶ πῶθεν κινούμε-
νοι, ὅτι τὸ παιδοτροφεῖόν μου βαδίζει ὄχι καλῶς, μαθητῶν στερούμε-
νον καὶ τῆς προσηκούσης ἐπιτηρήσεως· καὶ τάξω. Τούτου ἕνεκα, ἵνα γνω-
ρισθῇ ἡ ἀλήθεια τῶν λόγων των, προσκαλῶ τοὺς ὅσους ἐπιθυμοῦσι νὰ
πρρευρεθῶσιν εἰς τὰς χειμερινὰς ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν μου, γενησο-
μένης τὴν 17 τοῦ ἐνεσ ὧτος, ἡμέραν τετάρτην (10 π μ.), διὰ νὰ ἴδω-
σιν ὅτι τὸ ἐμὸν Παιδοτροφεῖον καὶ νῦν ἐξακολουθεῖ, τὴν ἣν πάντοτε ἐ-
ξικολουθεῖ νὰ βαδίῃ ὁδόν.

Ἄν δὲ τινες ἀλλοῦ που ἤδη μεταβάνοντες, δὲν ἔχωσιν ὑπὸ τίνος ἀσφα-
λῆ κηδεμονίαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰ τέκνα των, δέχομαι καὶ ταῦτα,
τὰ πρὸς διατροφήν των μόνον ἀπολαμβάνων.

Χριστόδουλος Βασιλεῖαδης.

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

Ὅδος Ἀδριανοῦ, ἀριθ. 302 πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ Κ. Φιλαῦ.